

"Αννα μου, τ'ακούς ; είμαι θύμα τῆς καρδιάς μου. Κάποιο μαγεμένο θράδι, πού σπαρταρούσε γλυκά η καρδιά μου ἀπο τῆς ἀγάπης τῆ θεῖα οὐραμῆ και τῆ ψολογα, ἀποφάοισα νά τόν γνωρίσω κρυφά, και τόν εμπασα στό μικρό μου τὸ γραφειάκι. Κι ἀρχισα νυν τοῦ τραγουδάω τῆς πάναγνης ἀγάπης μου το μαγικό τραγουδί, και μέθησεν ὀλογλυκά σάν ἀπὸ βαρυ παλιὸ κρησί, και γέμισεν τὰ μάτια του ἀπὸ κοκκινες φλόγες, γιατί κι αὐτός ἔχει τῆ δική μου τῆ φωτια μέσα του». (Ὁ Πητρουδάκης τὴν πλησιάζει ἀργά, με τρυφερὸ χαμόγελο, κι ἀκουμπαιε τὰ χεῖλια του στὰ μαλλιά της με μάτια κλεισιμενα ἀπὸ ἥσωνη, ἐμφ ἐκείνη τοῦ σφίγγει τρυφερά τὸ χέρι, ξακολουθώντας νά διαβάξει). «Και μ' εἰσυρε γλυκά κι ἀπαλά στὴν ἀγκυλιά του, δίχως νὰν τὸ μῶσω, κ' ἔπειτα... οὐ θυμωμαι τίποτ ἄλλο παρὰ μόνο πὼς θρυσκόμαστε κ' οἱ δυὸ σ' ἕνα γλυκὸ και πρωτόφαντο γιά μενα μεθῆσι. Κ' ἔγνια ἀμαρτωλή, ἀδερφοῦλα μου, τ'ακούς ; και τώρα, πές μου, τί πρέπει νά κάνω ; κείνο πού πρέπει, πές το μου σταθερά, κ' εἶμαι ἔτοιμη νὰν τὸ κάνω, ἀκόμα κι ἂν εἶναι νά σκοτωθῶ...» (Σταματάει τὰ μάτια της ἔχουν γεμίσει δάκρυα. Ὁ Πητρουδάκης τὴν τραβᾷ γλυκά στὴν ἀγκυλιά του και κεινῆ γέρνει ἀγάλλ' ἀγάλλια στὸ στήθος του μεθισμένη.)

ΠΕΤΡΟΥΔΑΚΗΣ (με μεθισμένη φωνή, χαϊδεύοντας τρυφερά τὰ μαλλιά της). — Δὲν ἔπρεπε, δὲν ἔπρεπε νά δεχτῶ και ν'ἀρθω κείνο τὸ μαγεμένο θράδι, Λουκία μου, ὄχι, δὲν ἔπρεπε. Γιατ' εἰσυνα τὸ ἀστυλωτο δεντρί ἐσύ, και γὼ στάθηκα ὁ τρελὸς ἀγέρας. Φύσησα και λήγησες ὡς τῖς ρίζες σου· δὲν ἔπρεπε, δὲν ἔπρεπε... Μά τί νάκιανα, πού ἡ καρδιά σου ἡ ὀλόασπρη κ' ἡ πάναγνη ἀγάπη σου με μέθησεν ;

ΛΟΥΚΙΑ (τραβιέται ἀπότομα ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά του, και με παράπονο, ἐνῶ ἀφήνει τὸ γράμμα στὸ γραφειάκι). — "Α, μή με πικραίνεις ! "Ἡθέλες λοιπὸν νά μάργηθεις ὀλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία και νά κἀνεις τὴν καρδιά μου συντριμμία ; ἔπρε... (Σταματάει ἀπότομα, ὀρθωνοῖται τὰ μάτια της, κ' ἔπειτα με χαμηλὴ φωνή). Κάποιος θὰ σηκώθηκε· ἀκουσα τὸ ἀνοιγμα κάποιας πόρτας, τ'ακουσα πολὺ καλά, δὲ γελιέμαι...

ΠΕΤΡΟΥΔΑΚΗΣ (προσπαθώντας νὰκούσει). — Λές ; ἐγὼ δὲν ἀκουσα τίποτα. (Ἀκούγονται ἀπ' ἔξω ἀργὰ κι ἀλαφρὰ πατήματα, πού πλησιάζουν).

ΛΟΥΚΙΑ (με τρόμο, σβήνοντας γλήγορα τὴ λάμπα). — Πάμε, πάμε γλήγορα στὴν αὐλή, θαρρῶ πὼς ἐδῶ ἔρχονται. (Με θαθεῖα και παγωμένη φωνή). Πάει, χαθῆκαμε ! (Φεύγουν κ' οἱ δυὸ σάν ἀστραπὴ ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πόρτα. Μένει γιά λίγο ἄδεια ἡ σκηνή, και σὲ λίγο μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάθους ὁ Λουκιδης με θαθῶχρωμη πυζάμα και παντοῦφλες. Κρατάει στὰ χέρια του λάμπα και φορεῖ γυαλιά).

ΛΟΥΚΙΔΗΣ (χωρὶς νὰφήσει τὴ λάμπα ἀπὸ τὰ χέρια του, πάει στὰ πλάγινα τραπεζάκια, μονολογώντας). — Ἀδύνατο νά μὴ θρεθεῖ ἐδῶ τὸ ρομαντσάκι πού θὰ μοῦ κόψει τὴ διαβολεμένη τὴν αὐπνία· ἡ Λουκία δὲ φροντίζει και κουβαλάει ἀπὸ δαῦτα... (υάχνοντας τὰ διδύλια). "Α, κίτο κίδλας. (Διαβάξει ἀργά). «Τὸ φθινόπωρο» λέει ὦ ! μάλιστα, τὸ θρήκαμε... (κάνει νά φύγει, μα σταματάει ἀπότομα περτώντας ἀπὸ τὸ μεσιανὸ γραφειάκι, πού βρισκεται ὀρ-

θάνουχο τὸ γράμμα τῆς Λουκίας γιά τὴν "Αννα). Μπά ! "Αννα μου... ἀμ' γιατί ;... κι ὀλάερη φυλάδα ! γιά νά δοῦμε... (Ἀκουμπάει τὴ λάμπα, τὸ παίρνει στὰ χέρια του κι ἀρχίζει νὰν τὸ διαβάξει με περιέργεια. Ὅσο προχωρεῖ, τὰ μάτια του ὀρθωνοῦν, ἀγρειέουν, ἐνῶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίζεται σιγὰ σιγὰ ὁ τρόμος κ' ἡ πιὸ βαθιά ἐκπληξη. Ἀναπνέει βαριά και τὸ χέρι του πιάνει ἀσυνείδητα τὸ μέτωπό του. Ἀφοῦ τὸ τελειώνει, στέκεται μιὰ στιγμὴ με τὰ μάτια στὸ κενὸ κ' ἔπειτα πέφτει τσακισμένος σὲ μιὰ καρέκλα. Με βαθιά κι ἀγρια φωνή.) Ἀμαρτωλή, ἀμαρτωλή, βαριά ἀμαρτωλή, κρυφά ! (Παύει πάλι τὸ γράμμα στὰ χέρια του και τὸ ξαναδιαβάξει με ἀγωνία. Καθὼς τὸ διαβάξει, σταματάει, στρίβει ἀπότομα στὴν πόρτα τοῦ βάθους, και με θραχῆ φωνή, σφίγγοντας με λύσσα τῖς γροθιές του). Τώρα, τώρα ἀτιμη, τώρα θὰ σοῦ δείξω !... (κάνει νά ὀρμήσει ἔξω, μα σχεδὸν ἀμέσως σταματάει ἀπότομα και τὰ μάτια του πέφτουν πάλι στὸ γράμμα, πού ξακολουθεῖ νὰν τὸ κρατάει. Με σπασμένη και χαμηλὴ φωνή). Τὸ ὀδῶ, τὸ σκληρὸ κι ἀλόγητο ὀδῶ ! (Ἀφίνει τὰ μάτια του στὸ κενὸ, τὸ γράμμα πέφτει ἀγάλλ' ἀγάλλια ἀπὸ τὰ χέρια του και τὸ κεφάλι του γέρνει στὸ στήθος του σιγὰ σιγὰ, ἐνῶ τὰ χεῖλια του ψιθυρίζουν τρεμουλιαστά). "ὦ, τὸ κακὸ, τὸ κακὸ !..

Λόγισσα Πέμπτη 13 Ἀπρ.—Δευτέρα 17 Ἀπρ. 1920.

ΣΟΦΙΑ ΛΑΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΑ ΕΒΡΑΪΚΑ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗΣ

Στὸ παλάτι μου, πού ὑψάνεται ἀπὸ κυανὸ λυθικὸ βασάλτη στὸν κάμπο, τῆς Μεσοποταμίας, μέσα στὴ μεγάλη του κινναβάρηνη σάλα, ἔκαψα ἕνα ἀπομεινέρο τὸ Κούφι. Τὸ θεῖο θυμίαμα, ἀφιερωμένο στὴ λατρεία τοῦ Ὅσηρη μόνο, μέσα σὲ ἀμσχιρ λαξεμένο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ ξύλο τῆς ἀλόης, πολυτιμότερο ἀπὸ τὸ χρυσάφι. Και ράντισα με ἴριδα τὸ δῖεδρο κλωντῆρα γιά τὴν προσδοκία τοῦ ἐρχομοῦ σου. Κι ὀλη ἡ σάλα μυροβόλησε σάν τὸν πορφυρόστηλο νὰο τοῦ Βάβλ.

Κ' ἔγειρα στὸ κεντητὸ ὑπαγκώνιο, στὰ πόδια τοῦ κλωντῆρα, πάνω σὲ χαλί ὑφασμένο με ἱππαιεχτριώνες, προσμένοντάς Σε, γυναίκα.

Και τὸ δειλινὸ πέρασσε, στέλνοντας ἀπὸ τὰ ριπίδια τῶν φοινικιῶν τὰ κίτρινα φιλιὰ του στῖς ὄχτες τοῦ Ἐφράτη, μα Ἐσὺ δὲ φάνηκες.

Και ἤρθεν ἡ σούρπα με τὴ μαυρογάλανη φτερούγα της· και χάιδεψε τὸ ψηλὸ μου περιστήλιο, μα Ἐσὺ ἀκόμα νά φωνεῖς.

Και νά ἡ νύχτα ἡ πρασινόχρυση, σὰ μαντύας Χαλδαίου μάγου, πού ἀπλώθηκε στὸ μεγάλῳ οὐρανὸ τῆς Ἀσίας... ἡ ὄρα πού ἀνοίγει ὁ κυανὸς λατὸς στοὺς Κρεμιστοὺς Κήπους, κάτω ἀπὸ τὰ πετράδια τοῦρζου, σὲ περιμένα ἀκόμα.

Κι ὡς τὴν αὐγὴ σὲ περιμένα, πού ἡ ὀχρόμαλλη Σαλαμῶνι εἰ προτείνει τὰ ὑπέροχα χεῖλη της στὸν κροκοντιμένο Ἀδωνάη.

Μὰ Ἐσὺ δὲ φάνηκες κι ὡς τότες, γυναίκα... Μὴνὸ ὁ Πέφρης ἔφρηος σκλάβος μου, ἤρθε νά μοῦ ψά-

λει τὸν Ὀρθρο μὲ τὴν ἐλεφάντινη κινὸς του. Τότες σηκώθηκα ἀπὸ τὸ κεντητὸ ὑπαγκώνιο μὲ ὀμή, καὶ τίναξα τὴ μαύρη χεῖρή τῶν μαλλιών μου. Βγήκα στὸ ἀνοιχτὸ περιστήλιο ἐξάλλος, καὶ ὁ ψυχρὸς ἀέρας τοῦ ψηλοῦ Καρμῆλ πνέοντας ἀπὸ τὴν αἰγινή θάλασσα, μοῦ δρόσισε τὸ μπαλσαμωμένον μου ποῦ... Ἐδῶς μιὰ γαλήνη ἀπλώθηκε καὶ μιὰν ἀπέραντη ἀδιαφορία στὴν καρδιά μου γιὰ Σένα... καὶ τὰ δάχτυλά μου, ἄδεια πλέχτηκαν γλυκὰ στὴ ζεστὴ κόμη τοῦ ὄραϊου σκλάβου γονατιστοῦ μπροστά μου. — Τί κι ἂν δὲν ἦρθες, γυναίκα;... Μιὰ φορὰ ἔγινε γιὰ Σένα εἰδωλολάτρης!

Σμόρνη-1920

ΔΥΣΣΗΣ ΜΑΡΜΑΡΗΣ

ΣΗΜΑΔΙΑ

Κ' εἶπε ἡ κυρὰ στὴ δούλα:
«Γιὰ κοιτάξε, καμμένη,
εἶμαι γραντσουρισμένη
στάφτι καὶ στὸ λαϊμό.

Ψύλλος, κοριός, κουνούπι,
τί νᾶναι; συμφορὰ μου!»
Κ' ἡ δούλα: «Ἐγὼ, κυρὰ μου,
ποῦ ξαίρω, θὰ σ' τὸ πῶ.

Τὰ ἴδια δὲς σημάδια
στὰ δυὸ τὰ μάγουλά μου...
μὰ πρόσεξε, κυρὰ μου,
νὰ μείνει μυστικό.

Οὔτε κοριός καὶ ψύλλος,
ἢ κουνούπας μέγανος...
δὲν εἶναι κανένας ἄλλος
παρὰ... τᾶφεντικό!»

Μ. ΓΙΑΝΑΤΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

("Αρ-νουβὼ)

(Γιὰ πολὺ μεγάλη παιδιά).

Κάποτε, μιὰ ἀλεπού,
ποῦταν λίγο σπουδαγμένη,
δὲν εἰξέυρω πῶς καὶ ποῦ
σ' ἕνα ἐργαστήρι μπαίνει,
καὶ τ' ἀγάλματα κοιτάζει,
ἕνα - ἕνα, ἔτσι γιὰ χάξι.

Ἐχώρα ὅμως, σ' ἕνα ἀπ' ὅλα,
στέκει, βλέπει, τὸ προσέχει
— "Ἄχ, τί ὄραϊο κεφάλι!, λέει
μόνο ποῦ μυαλό δὲν ἔχει!...
Νά! μιὰ τέτοια κεφαλὴ
γιὰ δασκάλους εἶν' καλή.....

ΣΑΤΑΝΑΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ὁ καθηγητὴς κ. Λουὶ Ρουσσέλ θὰ κάνει τὴν ἐρχόμενη Τρίτη, (22 τοῦ Δεκεμβρίου) στὴν «Ἀνωτέρα Σχολὴ Γαλλικῶν Σπουδῶν» διάλεξη μὲ θέμα: «Ὁ Χριστὸς στὴ Γαλλικὴ φιλολογία». Ἡ διάλεξη θὰ γίνεαι στίς 6 καὶ τέταρτο, μ. μ., μὲ εἴσοδο πέντε δραχμῆς.

ΤΟ ΜΟΥΝΤΟ ΤΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ

Τὸ μουντὸ τὸ ἀκρογιάλι γιὰτι δρέγεσαι τόσο,
ἄγνωρό μου παιδάκι, κ' ἔτσι ἀπλώνεις τὰ χέρια
σὲ θερμὸ παρακάμι στους διαβάτες ποῦ βλέπεις
νὰ περνᾶν ἐκεῖ πέρα; Στὰ κλειστά τους πανέρια,
ποῦ μ' εὐλάβεια κρατᾶνε, ὄριοστάλαχοι κρίνοι
δὲν εἶναι, ὄχι! Μονάχα φύλλα ἀνθῶν πεδωμένα.
Προχωροῦν. Ποῦ παγαίνουν; ὦ, τὸ ξαίρουν καὶ μόνο
Τὰ ὄνειρά σου νὰ ζήσουν, δὲ βολεῖ, τὰ παρθένα.
Λευκάδα ΑΣΠΑΣΙΑ ΓΚΙΝ

ΣΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

La Vie des lettres (Ὁκτώβριος 1920) Οὐίλιαμ Σπέτ: Σκέψεις καὶ παραδόξα. Ντέ Φαραμόν: Οἱ γυναῖκες κ' ὁ ἱερέας. Πιέρ Ζωντόν: Ἡρωϊκὲς στροφές. Ζάν Κασσύ: Κυβισμός καὶ ποίηση. Σουπὼλ: ποιήματα κλπ.
Le Monde Nouveau (Νοέμβριος 1920) Γκεζί: τὸ μέρος τοῦ Γκαλιένι. Κλωζέλ: τὸ ἔργο τοῦ Πῶλ Φόρ. Πῶλ Φόρ: Τὸ ταξίδι τῆς Ὀλιανδίας, ποιήματα. Ζάν Ντεριέ: Θύμησης γιὰ τὸν Ρεζάν. Μαρία Καστέρουκα: Ποιήματα κλπ.
La Revue Critique (25 Νοέμβριος 1920) Μ. ντέ Ρού: Ὁ Βασιλεὺς κατὰ τὸ Ζάν Ρακίνα. Πιέρ Λαφύ: Οἱ οσκεινὲς νύχτες τῆς Βαρσοβίας. Πῶλ Ντρούα: Ἡ Εὐρυδίκη δυὸ φορές χαμένη. Κοντέσα ντέ Νοάιγ: Ποιήματα. Μαροῦλ. Μπουλανζέ: Μαργαρίτα, ρομάντζο κλπ.

Τὸ πῶς ἐνδιαφέρο, τὸ πῶς πρωτότυπο, τὸ πῶς συγκινητικὸ εἶναι, πῶς οἱ δύο ἐρωτικὲς ἱστορίες:

“ΤΗ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ ΤΟΥ ΚΗΡΟΥ,,

εἶναι βγαλμένες ἀπὸ τὴ ζωὴ τὴν ἴδια τοῦ συγγραφέα τους.

Τὰ φλογισμένα ἐρωτικὰ γράμματα ποῦ ἀποτελοῦνε τὸ

“ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ,,

εἶναι μνημεῖα ἀληθινῆς ἐρωτικῆς τραγωδίας, ποῦ σημάδεψε μὲ βαθιοχάραχτη σφραγίδα τὴ νεανικὴ ζωὴ τοῦ Ψυχάρη, καὶ ποῦ ἔπεσε θῦμα τῆς μιᾶς Ἰδανικῆς Κόρης, θυγατέρα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους καὶ πῶς ξακουστοὺς ποιητὲς τῆς Νέας Ἑλλάδας.

ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΩ ΑΠὸ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ (Ἔκδοσις «Τύπου» 1919 Δρ. 3—

ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΜΟΣ Α' (Ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι

—Οἱ Ἄλυσίδες—Στὴν ὀξέπορτα). Ἔκδοσις

«Ἐταιρίας «Τύπος» 1920. » 6—

ΠΛΑΪ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ (Ρομάντζο) 1920 » 3—

Βρίσκονται στὸ «ΑΘΗΝΑ ΓΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

— Ὅδὸς Σαφοκλέους 3. —

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. Ὀδοντοιατροὺς

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΔΡΗ & Σία ὀδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίῳ οἶκος

CLADIUS ASH & Cie

ἀνέθεσεν αὐτῷ διὰ Συμβολαίου τὴν ἀποκλειστικὴν πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπεῖαν τῶν εἰδῶν του διὰ τὴν Παλαιὰν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.